

Arrest

nr. 166 241 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), beide aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, komt op 28 mei 2000 België binnen en vraagt op 8 juni 2000 asiel aan. Op 22 juni 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 30 september 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. Bij arrest nr. 156.635 van 20 maart 2006 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 24 maart 2005 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 21 februari 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 18 januari 2007 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 7 februari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Op 16 februari 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker.

1.4. Op 4 juli 2007 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 23 mei 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 16 099 van 18 september 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 8 september 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5.1. Op 27 januari 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 27 april 2009 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 28 458 van 9 juni 2009 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5.2. Nadat de aanvraag uit punt 1.5. op 7 december 2009 wordt aangevuld, wordt ze op 28 september 2012 opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 107 346 van 25 juli 2013 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.6. Op 5 september 2013 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 1 december 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/ of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27

■ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een*

internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ *Krachtens artikel 27, §1, tweede lid van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land, indien hij beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een verdragsluitende Staat, teruggeleid worden naar de grens van deze Staat of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.*

□ *Krachtens artikel 27, § 2 van de voornoemde wet van 15 december 1980 worden de bepalingen van artikel 27, §1 van de wet van 15 december 1980 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen dat overeenkomstig artikel 8bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 genomen is.*

■ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14

■ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

■ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een andere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 02.10.2002, 20.02.2007, 01.06.2007, 05.09.2013.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/ weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 02.10.2002 en 05.09.2013

De 2° asielaanvraag ingediend op 18.01.2007 werd bij beslissing van 20.02.2007 ontvankelijk verklaart. Kennisgeving van deze beslissing op 20.02.2007

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. De CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar India geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9,3°/9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar India geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op verblijf.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid van dezelfde, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende reden:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem zal afgeleverd worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 02.10.2002 en 05.09.2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werd/en . Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 02.10.2002, 20.02.2007, 01.06.2007, 05.09.2013.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. De CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar India geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9,3°/ 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Bovendien geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar India geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden\om de overname te vragen aan India. Mocht de overname door India niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 02.10.2002 en 05.09.2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werd/en. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 02.10.2002, 20.02.2007, 01.06.2007, 05.09.2013.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/ weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen op ingediend. De CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar India geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9,3°/9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de

arts van DVZ houdt een terugkeer naar India geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
(...)"

1.8. Op 1 december 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1 tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden tussen 02.10.2002 en 05.09.2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 02.10.2002, 20.02.2007, 01.06.2007, 05.09.2013.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en of/
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. De CGVS oordeelde dat bezoeker niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar India geen schending in van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9,3°/9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Bovendien geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ houdt een terugkeer naar India geen schending van artikel 3 van het EVRM in. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. De Raad merkt bovendien ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep kan instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969*).

Wanneer een verzoeker zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet hij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (*RvS 18 december 2012, nr. 221.810*).

Te dezen blijkt uit het verslag van vertrek dat de verzoeker op 19 januari 2016 zonder verzet is vertrokken naar Delhi. Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoeker bij onderhavig beroep, verklaart zijn raadvrouw zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Nu uit de repatriëring van de verzoeker volgt dat deze beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat hij thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft.

3.3. Het beroep tot nietigverklaring is, in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op 01.12.2015.

Dat de reden van de beslissing de volgende is:

- *Hij beschikt niet over de vereiste documenten*
- *Hij kreeg eerder reeds bevelen om het grondgebied te verlaten: 02.10.2002, 20.02.2007, 01.06.2007 en 05.09.2013*
- *Er is een risico op onderduiken*

Hij kreeg eveneens op 01.12.2015 een inreisverbod van 2 jaar (bijlage 13 sexes) .

Verzoeker kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent. De bestreden beslissingen, het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, vormen een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist niet dat hij reeds bevelen kreeg om het grondgebied te verlaten.

Het dient echter benadrukt dat men hem reeds in 2007 opsloot en trachtte te repatriëren doch dat dit niet lukte.

Verzoeker werd terug vrijgelaten en diende dan maar zelf ons land te verlaten (zonder documenten en financiële middelen..).

Indien dienst vreemdelingenzaken er zelf niet m slaagt om verzoeker te repatriëren, hoe kan men dan van verzoeker verwachten dat hij zelf ons land verlaat (zonder documenten en zonder financiële middelen?! Dit is niet ernstig en niet redelijk. Bovendien kan verzoeker niet terug naar zijn land van herkomst aangezien hij daar niets of niemand meer heeft zodat hij ook geen hulp kan inroepen om een en ander te organiseren.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden en hierover in de bestreden beslissingen (verwijzende naar eerdere bevelen die niet opgevolgd werden) niets omtrent heeft gemotiveerd.

Dat Verzoeker voorts sedert 2000 hier in België verblijft, intussen al 15 jaar.

Zijn eerste asielprocedure duurde ongeveer 6 jaar (procedure dvz, cgvs en raad van state).

Dat zijn asielprocedure onredelijk lang duurde, namelijk 6 jaar.

Dat omwille van ziekte hij in september 2008 een medische regularisatieaanvraag indiende.

Op 17.11.2009 werd de medische regularisatieaanvraag aangevuld in toepassing van de toenmalige instructie van 19.07 2009 aangezien verzoeker in aanmerking kwam om geregulariseerd te worden. Aangezien verzoeker zijn medische regularisatieaanvraag nog lopende was, werd deze aanvraag rechtstreeks overgemaakt aan dienst vreemdelingenzaken.

Tot op heden bekwam verzoeker omtrent deze aanvraag nog geen antwoord hoewel hij volledig onder de voorwaarden viel/valt om geregulariseerd te worden en de aanvraag reeds 6 jaar lopende is.

Dat dit niet redelijk en niet zorgvuldig is en hieromtrent in de besteden beslissing niets wordt gemotiveerd terwijl dienst vreemdelingenzaken destijds volgende beloftes maakte:

Staatssecretaris Wathelet richtte een opvolgingscomité voor de regularisatie op, met vertegenwoordigers van de bevoegde kabinetten, de DVZ, het FAM, de Ordes van de Balies, en het CGKR. Het comité kwam al enkele keren samen en besprak knelpunten en onduidelijkheden in verband met de regularisatie. Sommige interpretatieproblemen i.v.m de criteria voor regularisatie werden daardoor beantwoord en opgelost. Het kabinet Wathelet liet op 16/10/2009 weten dat de volgende verduidelijkingen met betrekking tot diverse criteria van de instructie van 19/7/2009 (1.1 tot 2.8.B) mogen meegedeeld worden:

"DVZ zal hangende aanvragen op basis van artikel 9ter Vw (medische verblijfsvergunning) eerst onderzoeken op de nieuwe 9bis criteria (humanitaire regularisatie). Als de betrokkene zijn hangende 9ter aanvraag heeft "geactualiseerd met 9bis criteria en DVZ deze positief beoordeelt, zal DVZ de verblijfsmachtiging (voor onbepaalde duur) toestaan. Dat geldt ook wanneer de 9ter aanvraag nog niet ontvankelijk werd verklaard: de specifieke ontvankelijkheidsgronden van de 9ter aanvraag (medisch attest, verblijfplaats) zullen niet voorafgaand onderzocht worden. De positieve beslissing wordt aan het

opgegeven adres van betrokkene verstuurd, en hij/zij zal die beslissing dus enkel ontvangen indien hij/zij er ook effectief verblijft."

Uit de diverse vergaderingen (van het opvolgingscomité voor regularisatie) werden ook nog de volgende verduidelijkingen meegedeeld:

• Een (medische regularisatie) aanvraag ingediend op basis van artikel 9ter Vw die "geactualiseerd" is op basis van de instructie inzake artikel 9bis Vw (om meer algemeen humanitaire redenen), zal door DVZ worden beoordeeld en beslist met inachtneming van alle ingeroepen argumenten, zowel wat betreft artikel 9bis als wat betreft artikel 9ter Vw. Een negatieve beslissing zal in zo'n geval door DVZ worden gemotiveerd zowel m.b.t. artikel 9bis als m.b.t. artikel 9ter Vw.

Dat het in huidige casu duidelijk is dat dienst vreemdelingenzaken en de minister zijn eigen afspraken met heeft nageleefd.

Dat tot op heden geen enkele beslissing werd genomen omtrent deze aanvraag 9 bis, hoewel reeds 6 jaar lopende.

Dat dit niet redelijk en zorgvuldig is en een schending van de motiveringsverplichting.

Dat dit een schending is van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsverplichting, het gewettigd vertrouwen en het rechtszekerheidsbeginsel.

De regering wou immers in 2009 aan vreemdelingen zoals verzoeker een oplossing bieden om hun verblijf in orde te brengen doch omdat dienst vreemdelingenzaken nalaat om te antwoorden op deze aanvraag, wordt verzoeker nu gerepatrieerd.

Dat dit gebrek in motivering een schending is van beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de beslissing onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing en grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissing de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001) .

Dat de beslissingen, gelet op het voorgaande, onredelijk zijn en onzorgvuldig werden genomen.

De beslissingen dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De beginselen van behoorlijk bestuur, motiveringsverplichting, redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat het hem niet kan worden verweten geen gevolg te hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Hij beroept zich tevens op een onredelijk lange asielprocedure en beweert dat er nog een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet de Vreemdelingenwet hangende is waarover nog geen beslissing werd genomen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het indienen van een regularisatieaanvraag geen schorsende werking kan hebben t.a.v. het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten.

Immers:

- het enkel indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet doet geen rechten en plichten ontstaan,
- het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; R.v.St. nr. 127.903 dd. 06.02.2004; R.v.St. nr. 132.035 dd. 03.06.2004; R.v.St. nr. 137.746 dd. 30.11.2004),
- een vreemdeling kan ook na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis een bevel om het grondgebied ontvangen of het land worden uitgezet.

Inderdaad verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk - en dit tot dat er in het kader van de aanvraag anders wordt beslist – en kan aan de betrokkene bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten (R.v.St. nr. 166.626 dd. 12.01.2007).

Bovendien is er op heden geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet hangend.

De op 09.09.2008 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet werd op 28.09.2012 onontvankelijk verklaard.

Waar de verzoekende partij zich beroept op een langdurige asielpcedure, laat de verwerende partij gelden dat de eerste asielaanvraag werd ingediend op 08.06.2000 en door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd afgesloten op 30.09.2002. Deze asielaanvraag nam dus iets meer dan twee jaar in beslag.

De tweede asielaanvraag d.d. 18.01.2007 nam amper een maand in beslag.

De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat de asielpcedure 6 jaar in beslag nam.

Verder kan de verzoekende partij zich niet beroepen op een instructie d.d. 19.07.2009 van het kabinet Wathélet.

De Raad van State oordeelde dat het toepassen van de criteria uit de vernietigde instructie indruist tegen de discretionaire bevoegdheid:

“Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.”

Het kan volgens de Raad van State niet anders worden geïnterpreteerd als dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis op basis van de in de vernietigde instructie opgesomde criteria indruist tegen de discretionaire bevoegdheid, gezien artikel 9bis Vreemdelingenwet geen voorwaarden ten gronde bevat en die aldus niet door de Staatssecretaris aan de wet kunnen worden toegevoegd.

Elke beoordeling op grond van de vernietigde instructies zou aldus een beoordeling uitmaken op basis van voorwaarden die niet in de wet terug te vinden zijn.

“Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9 bis van de

vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.” (R.v.V. nr. 77.191 van 14 maart 2012)

“ De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden er van ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat ‘uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoeker zoals uiteengezet in het eerste middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van het criterium 2.8 A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast en tot het aanvoeren dat hij wel voldoet aan het criterium 2.8 A. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu dit betoog van verzoeker dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

De omstandigheid dat de raadsman van verzoeker ter zitting aangeeft dat er in het licht van de rechtspraak van de Raad van State van 5 oktober 2011 en 1 december 2011 moet vastgesteld worden dat de instructie vernietigd is, doet hieraan geen afbreuk: de Raad van State had immers reeds bij arrest van 9 december 2009 de instructie vernietigd, zodat van de omstandigheid van deze vernietiging en de desondanks verdere toepassing van een vernietigde instructie, reeds melding kon worden gemaakt in het verzoekschrift, wat verzoeker nagelaten heeft te doen.

De schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, het criterium 2.8 A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel patere legem quam ipse fecisti, zoals uiteengezet door verzoeker, is in casu niet dienstig en kan niet worden aangenomen. Het eerste middel is ongegrond.” (R.v.V. nr. 79.302 van 17 april 2012)

Terwijl er geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet hangende is en de kritiek nopens de Instructie dus irrelevant is.

De verzoekende partij toont geen schending van een hogere rechtsnorm, en dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten alsook het inreisverbod.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat de verzoeker “*geen gevolg (heeft) gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 02.10.2002, 20.02.2007, 01.06.2007, 05.09.2013*”. Daarnaast worden de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat een terugkeer naar India geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) inhoudt nu meerdere asiel- en regularisatieaanvragen niet werden ingewilligd, omdat de verzoeker “*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven*” en omwille van het belang van de immigratiecontrole. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

4.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing is genomen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Te dezen blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoeker “*niet (betwist) dat hij reeds bevelen kreeg om het grondgebied te verlaten.*” In zoverre de verzoeker voorhoudt dat hij de bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd omdat het hem hiertoe aan financiële middelen en aan de nodige documenten ontbrak, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien gaat hij eraan voorbij dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet verplicht is een inreisverbod op te leggen indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, wat hij *in casu* gedaan heeft. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing op onjuiste feitelijke gegevens is gesteund of op kennelijk onredelijke wijze genomen is.

In zoverre de verzoeker verwijst naar de lange duur van zijn asielprocedure, wordt erop gewezen dat uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoeker “*meerdere asielaanvragen (heeft) ingediend*” en dat de “*CGVS oordeelde dat bezoeker (sic) niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus*”. Door enkel hierop te wijzen maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, die bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de door de verzoeker gevoerde asielprocedure(s), evenals met verschillende andere elementen, op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

Waar de verzoeker voorhoudt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend "in september 2008" nog steeds hangende is, daar deze aanvraag op 17 november 2009 overeenkomstig de instructie van 19 juli 2009 werd geüpdatet, wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze aanvraag, na de intrekking van de beslissing van 27 januari 2009, bij beslissing van 28 september 2012 onontvankelijk werd verklaard en dat het door de verzoeker ingestelde beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing door de Raad bij arrest nr. 107 346 van 25 juli 2013 werd verworpen. Aldus mist het middel, wat dit betreft, feitelijke grondslag.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de tweede bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een inreisverbod van twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.5. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

4.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de tweede bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

4.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN